

**Blanka
Jehliková**

Čarodějka

NAKLADATELSTVÍ DEUS

DEUS

Blanka
Jehliková
Čarodějka

NAKLADATELSTVÍ DEUS

© Blanka Jehlíková, 2012

© Nakladatelství DEUS, 2012

ISBN 978-80-87408-19-3

Mrtví jezdí autobusem

Johana se vracela domů z oslavy kamarádových narozenin. Nad Prahou se rozprostíral krásný zářijový večer. Vzduch voněl odcházejícím létem a vínem lehce omámená čarodějka nelitovala, že nechala auto doma. Stejně by ho teď nemohla řídit.

Spěchala teplou tmou na poslední autobus. Cítila se lehce povzneseně. Procházku vlahou nocí si užívala, i když půlnoc dávno minula.

Malá domácí oslava se velice vydařila. Jídlo, pití ani zábava neměly chybu. Vyšla na hlavní cestu, zahlédla příjíždějící autobus a pomyslela si, že dnes jí štěstí přeje. Udýchaně doběhla poslední metry, naskočila na schůdky a vstoupila dovnitř. Zůstala stát těsně za zavíracími se dveřmi.

Instinkt ji varoval dřív než čich. Dveře se ještě úplně nedovřely a Johana už byla střízlivá jak generál Armády spásy. Mírně povznesená nálada z ní v okamžiku vyvanula. Ve vzduchu se vznášel vážný průser a každou chvíli jí mohl dopadnout přímo na hlavu.

Do nosu ji udeřil dusivý zápach. Stihla se ještě chytit tyče u dveří a pevně ji sevřela. Tak pevně až cítila, jak se jí nehty zarývají hluboko do kůže.

A udělala dobře. Díky pevné opoře se jí podařilo uklidnit kolena roztřesená šokem a ostrá bolest v dlaních potlačila chvilkovou nevolnost z toho strašného smradu. Bolest jí navíc zabránila vykřiknout leknutím.

Tady se za výkřik nebo hysterický záchvat platilo smrtí. Jela v autobuse mrtvých. Tomuhle podivnému dopravnímu prostředku byla v její čarodějnické knize věnována celá kapitola. Rozhodně to nebyla cesta na sabat, jak by se někomu nezasvěcenému mohlo zdát. V autobusu plném strašidel šlo o mnohem víc.

Sabat byl vždycky akcí nepovinnou, dobrovolnou a jistým, malounko zvráceným způsobem nesmírně zábavnou. Sabat znamenal jídlo, pití, relaxaci v přírodě a sex s podivnými bytostmi. Některé z nich byly nádherné, ale všechny čarodějnice nevyhledávaly krásu.

Takový rohatý satyr rozhodně krásný nebyl, ale co ten dokázal se svou přirozenou výbavou, o tom mohli lidšší gigolové i s erotickými pomůckami jen snít.

Na sabatu se každý potkal s větší či menší porcí čar a kouzel. Taková akce je samozřejmě určená jen pro zvané a způsobilé. Každý se rozhodne sám, jestli půjde, nebo zdvořile odmítne. Největším nebezpečím sabatu bývá hrozba, že vás pošlou domů pro neschopnost.

Ale teď se kolem ní dělo něco úplně jiného. Každý, kdo měl a používal Knihu nebo jiný mocný předmět, prošel za život něčím takovým několikrát. Nedalo se tomu vyhnout ani odhadnout, kdy na to dojde.

Šlo víceméně o zkoušku schopností, síly a magické orientace. Drastické oťukání mentální i magické vyzrálosti, taková malá magická maturita. Propadnutí znamenalo smrt a omluvenky se nepřijímaly.

Prostě nic, o co by člověk stál, nebo podstupoval dobrovolně. O dobrovolnosti tady ovšem nebyla ani řeč. Vnější podmínky se sice měnily s dobou, ale princip zůstával stejný. Tahle akce mohla zkoušeného buď oslabit, nebo posílit.

Taky ho mohla zabít. Další roztomilou možností bylo se zbláznit a vyjít ven jako pomočující se blábolivá troska. Mnozí docela silní čarodějové jízdu přežili, ale navždy zanechali magie. Jen tím se zbavili rizika, že za pár let prožijí stejnou idylku znovu.

Cesta autobusem mrtvých v podstatě nabízela dvě hlavní možnosti: můžeš při ní umřít, nebo zvítězit. Ten, kdo dokázal projít celou tou hrůzou bez úhony, si jako prémii často odnesl malý, ale nesmírně užitečný a cenný dáreček.

Johana potřebovala jen chvíli, aby se ovládla. Ne-nápadně vyzkoušela kolena, jestli ji už unesou bez pomoci tyče u dveří. Vypáčila nehty z vlastních dlaní a vyšla zbývající dva schody.

První umrlec stál dva kroky od dveří, jimiž nastoupila. Minula ho tedy v bezprostřední blízkosti. Tělo už mu napůl zpráchnivělo, z lebky visely cáry kůže jen s ubohými zbytky vlasů. O zuby zřejmě přišel ještě za živa. Prstů na ruce, kterou se držel, mu taky několik chybělo. Chodidla umrlec neměl vůbec. Jeho nohy končily klouby velkých kostí.

Když Johana procházela kolem, mrtvola se k ní otočila. Dala si záležet, aby se bez stopy zaváhání chytila držadla těsně vedle ní, než si najde místo k sezení. Při jízdě tímhle podivným autobusem patřilo k dobrému tónu tvářit se, že se nic neděje.

Musí se jí na těch pahýlech špatně stát, napadlo Johanu, když se mrtvola v zatáčce div nerozpadla námahou, s níž držela rovnováhu. Bylo by nezdvořilé se zeptat, kde ztratila chodidla?

Potlačila svou morbidní zvědavost a zůstala zticha. Na experimentování opravdu nebyla vhodná chvíle.

Teprve teď si mohla prohlédnout celý autobus. Po-
dívaná se jí zdála stejně odporná jako hnusný a dusivý
zápach, který ji doplňoval. Mrtvých ovšem nebylo zda-
leka tolik, jak se Johaně ve chvíli prvního šoku zdálo,
nanejvýš deset, dvanáct různě ohnilých postaviček,
namátkou rozsazených po sedadlech.

Zbytek pasažérů tvořili živí lidé. To ovšem nebyl
nejmenší důvod k radosti. Pokud zůstane v klidu
a nebude se bát, tak jí, to Johana věděla jistě, mrtví
nemohou nijak ublížit. Jsou odporní, hnusní, smrdutí,
ale ne životu nebezpeční.

Živí lidé jí však ublížit mohou a mnozí by to urči-
tě velmi rádi udělali. Na podobných akcích získáva-
jí ostruhy hlavně vyznavači černé magie. Obratnost
v ubližování patří k jejich profesionálnímu růstu. Kni-
ha ji varovala dost výmluvně.

Musela si sednout. Neměla zatím vyhlédnuté žádné
místo, a tak jí ani nevadilo, když ji náhlé zahoupání
autobusu posadilo na prázdnou dvojici sedaček čelem
po směru jízdy.

Opatrným ohlédnutím zkontrolovala situaci za se-
bou. Nevypadalo to špatně. Johana měla za zády jen
málo obsazených sedadel. Studené oči nebo prázdné
oční důlky v týle nejsou příjemné. Za Johanou zůstal
vlastně jen ten stojící nebožák u dveří a těsně za ní
podivná dvojice, živý a mrtvý muž na sedadlech těsně
vedle sebe.

Obtloustlý mužik byl nepochybně živý. Křídově bílý
obličej naznačoval, že to tak nemusí zůstat dlouho.
Z očí mu čísel uštváný výraz. Strach z něj byl cítit víc
než hniloba z jeho souseda.

Naštěstí mlčel, ale Johana odhadovala, že je na křik

prostě příliš vyděšený. Jeho mrtvý souseď se tím strachem a špatně tajeným odporem dobře bavil. Mrtvola vedle úpravného mužíčka naneštěstí nebyla mrtvá dlouho.

Umrlec držel souseďovi svou ohnilou, odporně zelenou ruku před očima. Nutil ho sledovat, jak mu z té hnusné končetiny každou chvíli ukápne slizká kapička. Dopadala pravidelně s hlasitým plesknutím do mužíkova klína.

S každou novou kapičkou slizu na kalhotách mužův obličej ještě více zezelenal. Mrtvý to považoval za skvělý žert a smál se svému povedenému šprýmu tak bujaře, až mu občas samým veselím vypadnul z čelistí zub, červ nebo cár masa.

Ti dva byli naprosto zabráni do svých vlastních hrátek. Stačili si a Johana neohrožovali. Mohla se tedy plně věnovat dvojici, která seděla čelem k ní na protějším sedadle.

Mrtvá matka držela na klíně malé mrtvé dítě. Oba byli dávno mrtví, pěkně suchoučcí, už téměř mumifikovaní.

Z nich už červi padat nebudou, uvědomila si Johana. Poděkovala osudu za drobná dobrodiní. Usadila se co možná nejpohodlněji a čekala, jaká hrůza bude následovat. Zatím si své spolucestující pozorně prohlížela.

Dítě bylo malé, sotva dorostlé do věku batolete. Zemřelo opravdu dávno. Tělíčko mělo suché a křehké jako křídlo vážky. Stejně jako živé děti však nedokázalo posedět v klidu ani chvíličku.

Poskakovalo matce na klíně, šplhalo nahoru a dolů po sedadle, rozhlíželo se zvědavě jako opička. Při do-

vádění se najednou otočilo k Johaně zády, aby mohlo obejmout mámu kolem krku.

Zděšená čarodějnice si tak mohla zblízka prohlédnout hroznou ránu na dětské hlavičce. To dítě bylo zabito. Nějaký surovec ho zavraždil strašlivým úderem do týla.

Johaně se vztekem a lítostí málem zatočila hlava. Tohle se jí zdálo na celém tom příšerném a nechutném autobuse nejhorší. Pohled na zabitě batolátko ji málem rozplakal. Taková smutná, nezasloužená a nespravedlivá krutost.

Jakou mohlo mít tohle dítě roli ve víru vášní? Čím si zasloužilo svůj osud v dramatu krvavého násilí a citů neuhašených ani hrobem? Jak hrozný příběh se musel kdysi odehrát, když ani dětská nevinnost nebyla ušetřena nekonečného vystupování na tomhle hnusném jevišti?

Johaně se nad tou nespravedlností sevřelo srdce. Mlčela, ale slzy se jí kutálely po tváři. A asi se zaleskly, protože dítě po jedné zvědavě sáhlo. Zachytilo ji na prst a s dětskou hbitostí si ho okamžitě strčilo do pusy.

Ani Johana, ani mrtvá matka nestačily nic udělat. Obě zůstaly strnule sedět a jen užasle zíraly. Děťátko, dříve stejně hmotné jako Johana, začalo blednout, pomaloučku ztrácelo pevné obrysy. Za chvíli úplně zmizelo z matčiny náruče.

Dávno mrtvá žena si skryla tvář do dlaní, útlými rameny jí lomcovaly křečovitě vzlyky. Slzy neměla. Johana netušila, jestli pláče úlevou, nebo tou poslední nestrašnější ztrátou prokleté matky, ale vlastně na tom ani nezáleželo.

Nedokázala odhadnout, jestli žena proti ní byla kdysi krásná. Krása, to je jen milimetr na povrchu, který už dávno zmizel, ale ani na tom nezáleželo. Lístost Johanou zalomcovala ještě pronikavěji a slzy jí tekly dál.

Najednou dostala šílený a dost nebezpečný nápad. Nesnažila se o něm chladně uvažovat, prostě udělala, co ji napadlo. Intuice je silná zbraň čarodějnic. Zvedla suché ruce ze zbytku obličeje opuštěné matky a přiložila jí je na své vlastní, slzami mokré tváře.

Ani si neuvědomila, že by jí ten dotyk měl být odporný. Plakala dál. V tu chvíli plakala za obě, když ta proti ní už neměla slzy. Když mrtvá žena po chvíli odtáhla ruce z Johaniny tváře, zůstala jí na dlani jediná jasná a zářivá slza. Chvíli ji pozorovala a pak si ji přitiskla k ústům.

Podivný, osvobozující děj u ní začal drobným chvěním obrysů stejně jako u jejího dítěte. Míhající rysy se rozjasnily. Ženě se na okamžik vrátila zmizelá krása. Naposled se na Johanu vděčně podívala a pak zmizela stejně jako její dítě před chvílí.

Johana vytáhla papírový kapesníček a důkladně si osušila tváře i uplakané oči. O dvě nešťastné bytosti bylo sice v autobuse méně, ale ona tady seděla dál. Stále žila a bylo vysoce žádoucí, aby to tak zůstalo. V tomhle autobusu nic nedostane jako dar, musí se o to postarat.

Její situace se nijak nezlepšila. Dvě prázdná sedadla proti ní mohly přilákat nové, mnohem odpudivější cestující, navíc ti staří na ni teď víc viděli. I ona ale získala lepší rozhled. S novým zájmem si prohlížela zbytek autobusu.

Většina živých seděla strnule a jen tak přežívala. Několik jich vypadalo stejně jako ona, tedy zdánlivě úplně klidně, ale udržovali se ve střehu. To se dalo lehce vycítit.

Mrtví patřili do stejné kolekce jako ty exempláře, které už prozkoumala. Pokud zůstával jejich živý sou- sed v klidu, starali se o sebe. Jen úplně vpředu seděl za řidičem někdo, kdo byl plný zlé síly.

Měl obrovské potěšení ze zla a strachu. Jeho odpor- ná radost se táhla autobusem hůř než mrtvolný pach. Jen od něj mohlo Johaně hrozit bezprostřední nebez- pečí, ale nemusela se ho zvláště obávat. Černý mág měl všude kolem dostatek snadnějších cílů.

I o tom se zmiňovala její Kniha. Kdo při takové jízdě porazí svého méně schopného kolegu, získá jeho sílu. Stane se také majitelem veškerých kouzelných předmětů, které poražený vlastnil. To všechno černé mágy lákalo stejně jako proslulost ve světě černé ma- gie. Jeho nešťastného soka ovšem roztrhají oživlé mrt- voly doslova na kusy.

Sotva to Johaně prolétlo hlavou, odměnila její před- vídavost příšerná názorná ukázka. Autobus prudce přibrzdil, zastavil a otevřel dveře. Dovnitř vběhla dal- ší žena. Stejně jako ona před chvílí, ani tahle ubožač- ka nic zlého netušila. Na dokonale nalíčených rtech jí dokonce pohrával lehký úsměv.

Dveře se ještě ani nestačily zavřít, když se nešťast- nice rozhlédla kolem sebe a uvědomila si, kam se dostala. Leknutím zbledla, hlasitě vyjekla, úsměv jí zmizel s tváře.

Pak udělala hroznou chybu. Otočila se zády k pří- šerným spolucestujícím. Polámala si několik pěstě-

ných nehtů, když se snažila vypáčit zavírající se dveře. Vší silou se chtěla dostat ven.

Ale namáhala se marně. Osudu se nedá utéct, musí se přijmout. Dveře s třeskotem zapadly těsně před její děsem zkřivenou tváří.

Pak se to stalo. Cestující na předním sedadle se s úsměvem obrátil a dřív, než si strachem šílená žena stačila uvědomit, co se děje, na ni ukázal prstem. Zdálo se, že jeho prst roste. Nehet se změnil v ostrí. To na konci žhnulo a bleskově dosáhlo k nešťastnici.

Zářící konec se jí zabodnul do zad jako dýka. Žena vyjekla a klesla na kolena. Vzápětí zmizela pod hromadou mrtvých, kteří se probrali z letargie a sesypali se na ni. S radostnými skřeky trhali její tělo na kusy. Za pár sekund bylo po všem.

Johana seděla naneštěstí dost blízko a na ruku ji padla kapka ještě teplé krve. Štítivě si ji utřela do dalšího z dnes tak využitého balíčku kapesníků. Ještě než ho stihla schovat, ozvalo se těsně za ní zoufalé zaječení. Teprve teď si doopravdy uvědomila, jak smrtelně vážná je tahle hra, kterou zatím hrála tak lehkomylně.

Zaječení se ozvalo znovu. I na Johanina souseda vzadu dopadla troška ženiny horké krve a stala se doslova tou poslední kapkou v moři zoufalství. Jeho utýrané nervy víc neslesly. Už sice neječel, ale schovával hlavu v dlaních a nekontrolovaně se třásl.

„Mlč! Jestli chceš žít, tak mlč!“ otočila se k němu rychle Johana.

Jenže škoda se už stala a výkřik nešlo vzít zpátky. Roztomilý spolucestující z předního sedadla zase vstával a s krutým úsměvem se rozhlížel autobusem.

Známým gestem natahoval ruku. Zbývalo mu jen natáhnout cíl a ukázat na něj.

Johana věděla, že nebude hledat dlouho. Strach jejího souseda cítil stejně jasně jako psi krvavou stopu. O tom, jak to skončí, nepochyboval v autobuse nikdo. Vyděšený mužik za ní nejméně ze všech.

„Ne!“ vykřikla Johana a vstala.

Opět neměla čas přemýšlet o tom, co vlastně dělá. Najednou stála jako živý štít mezi obětí a vrahem. Zabiják vypadal stejně překvapený jako ona. Svou ránu už ale zadržet nemohl. Z prstu mu vyšlehl oheň a zvolna se k Johaně blížil. Alespoň jí se zdálo, že se blíží pomalu. Čas se v tuhle chvíli táhnul jako med.

Čarodějnice se nesnažila uhnout, stejně by se jí to nepodařilo. Neměla čas se bát, plnou silou své vůle budovala obranu. Temná síla tak nenarazila do vyděšené a snadné oběti, ale do Johaniny narychlo postavené mentální ochranné zdi.

Silný náraz třesknul jako rána z pistole. Srazil Johana na sedadlo, ale nedokázal jí nijak ublížit. Jen se odrazil a s neztenčenou silou se vrátil tam, odkud přišel.

Johana se nikdy nedověděla, jestli se její soupeř neměl bránit, nebo na obranu ani nepomyslel. Bariéru si vybudovat nestihnul. Světelný nůž mu vjel do prsou. Autobusem se nejdřív ozval jeho překvapený a po něm smrtelný výkřik. Zase se seběhli mrtví, autobusem znovu přšela krev.

Johana zmateně zatřásla hlavou. Tohle nečekala ani nechtěla. Její Kniha se o něčem takovém sice zmiňovala, ale ona nikdy předtím nikoho nezabila. Nikdy ji nenapadlo, aby se účastnila čarodějného souboje. Nezabývala se přece černou magií.

Potřebovala chvilku, aby se dokázala vzpamatovat. Naštěstí zrovna teď o čas nebyla nouze. Kromě zvuku trhaného masa se v autobuse neozývalo nic. Mrtví se zabývali svou strašlivou hostinou. Živí buď zděšeně přihlíželi, nebo upřeně zírali do země. Nikdo se ani nepohnul.

Jen jeden člověk se choval jinak. Vyděšený obtloustlý mužik se dýchavičně vyhrabal ze svého sedadla za Johaninými zády. Využil chvíle, kdy se jeho hnijící soused zabýval trháním cárů masa z černého mága a s netušenou odvahou se bleskově usadil vedle své záchránkyně.

Když se vytrhla ze svých chmurných myšlenek a konečně si ho všimla, svíral už oběma rukama její dlaň. Tisknul se k ní jako bázlivé dítě k matce. Johana se na svého chráněnce dívala dost zmateně. Naprosto netušila, co si s ním počne.

Znovu zatřásla hlavou a snažila se normálně uvažovat. Nad faktem, že zabila člověka, i když se to stalo neúmyslně a v sebeobraně, se může trápit jindy a hlavně jinde.

Pak se zahleděla na pána vedle sebe. Setkala se s jeho vyděšeným a prosebným pohledem. Zachránila ho, čímž na sebe vzala odpovědnost za jeho další osud. Člověk prostě nemůže někomu z rozmaru pomoci a pak ho za minutu nechat umřít. To se zkrátka nedělá. Tyhle závazky jsou staré jako lidstvo samo.

Johana náhle cítila povinnost se o mužíka postarat. Postavila se a šepem ho vybídla. „Přesuňte se tiše k oknu. Vůbec nemluvte, dokud se odtud nedostaneme. Za žádných okolností ani slovo. Jediný další výkřik vás bude stát krk. Až dojedeme na místo, řek-

nu vám, co máte dělat. Na nic se mne nebudete ptát a uděláte to. Jasně?“

Pán po jejím boku mlčky a energicky přikyvoval. Přesunul se k oknu a s vděčností sledoval, jak si Johana sedla na jeho místo. Její tělo tvořilo zátaras mezi ním a zbytkem autobusu.

„A teď už musíme mlčet, mrtví se vracejí.“

Mrtví dokončili svou strašlivou práci a vraceli se na svá místa v autobuse. Mužík teď seděl u okna, Johana ho doslova chránila vlastním tělem.

Ohnilá mrtvola se chtěla posadit naproti nim a zřejmě pokračovat v zábavných hrátkách s jejím sousedem, ale čarodějnici stačilo se na ni dlouze zadívat. Mrtvý rychle změnil plány a odnesl si svůj zápach kousek dál. Její soused podle instrukcí nepromluvil, jen jí tiše políbil ruku. Johana měla co dělat, aby nedostala záchvat hysterického smíchu.

Není nad to, když má dáma za všech okolností dobrou pověst, pomyslela si.

Vzápětí zvážněla a začala se opět plně věnovat cestě, na které skutečně nebylo nic směšného. Poprvé za celou jízdu měla čas podívat se z okna. Nenabízela se jí žádná hezká vyhlídka. Ať jejich cestu plánoval kdokoli, dal si s tím zatracenou práci.

Za oknem se nemíhala známá místa, jaká by Johana čekala, když nastupovala na Budějovické a autobus směřoval do centra Prahy. Ležely za ním divné kraje vzdálené v čase i prostoru. Okna nabízela odpornou, groteskní a morbidní podívanou. Její autor rozhodně nemínil své nedobrovolné diváky pobavit ani dobře naladit.

Za okny hořely požáry, probíhaly války a masová vraždění, zemětřesení se střídala s povodněmi a moro-

vými epidemiemi. Všude tekla krev, vršily se hromady mrtvých dětí a bezhlavých trupů. Utrpení nekončilo. Bezhlavý nářek Johanu ohlušoval a vlny bolesti bily do autobusu. Chtěla vyskočit, něco s tou hrůzou udělat, vykřičet své znechucení a nesouhlas. Vzpamatovala se ještě včas. Podívaná byla hypnotická a šlo samozřejmě o další zkoušku. Tentokrát ovšem měla na mále, to si musela přiznat. Podívala se na svého souseda. I on upíral vytřeštěné oči do okna. Tváře měl popelavě šedé. Naštěstí z té příliš velké hrůzy nedokázal ani křičet.

Johana mu měkce zakryla oči. Nepromluvila. Ani ona si netroufala porušit ticho, které teď v autobusu vládlo.

Konečně s trhnutím zastavili. Johana se tím škulnutím probrala z chmurných myšlenek. Do oken se vrátil normální obraz. Smuteční vrby, pravidelné cestičky a kříže nemohly nechat nikoho na pochybách. Dojeli na hřbitov.

Dveře se otevřely a mrtví se s nadšeným křikem vyřítili ven. Po nich se zvedli i někteří živí. Johanin soused se k nim úplně bezmyšlenkovitě snažil přidat, ale čarodějka jim smýkla za rukáv a vrátila ho na sedadlo vedle sebe.

„Sed, ty šašku,“ zasyčela na něj, „z toho hřbitova bys už živý neodešel.“

O tom, co se teď bude na tomhle hřbitově odehrávat, ledacos věděla. Její Kniha to rozebírala velmi podrobně. Účast nebyla zakázaná. Diváci i účastníci byli vítáni. Pro adepty černé magie patřilo dokonce k povinnostem následovat mrtvé na hřbitov a přihlížet tomu, co se bude odehrávat dál.

Johana se ovšem takových nevýslovných obřadů účastnit odmítala. Jistě, dalo se z nich načerpat hodně síly, ale ona na tom rozhodně nebyla tak zle, aby musela pít z každé louže, tak velkou žízeň po moci rozhodně neměla.

Navíc se tyhle služby neposkytují bezplatně. Neplatí se sice hned, ale účtování nakonec nikdo neunikne. Tahle atrakce zkrátka nebyla pro ni. Pro jejího souseda to platilo ještě jednoznačněji. Kdyby tady omylem vystoupila ona, nakonec by ze hřbitova odešla znechucená, ale živá. On by mohl posloužit pouze jako předkrm. Naštěstí se nehádal, pořád měl na paměti svůj slib mlčení, jen se toužebně díval otevřenými dveřmi ven, kde mylně tušil svobodu a čistý vzduch.

Většina živých zůstala sedět a autobus se znovu rozjel. Cesta pokračovala jen chvíli. Johana zažila zvláštní pocit nezaostřeného, jakoby rozmazaného času. Když znovu zastavili, seděla v autobuse pouze ona a malý mužík, který stále ještě svíral její dlaň.

Po ostatních spolucestujících nezůstala ani stopa, Johana pochopila, že tuhle chvíli zažil každý individuálně, odtud ten pocit času neukotveného v realitě. Dveře u řidiče se otevřely a dovnitř vtrhnul chladný, čerstvý a voňavý noční vzduch. Byl čas vystupovat. Johana vstala a svého souseda táhla za sebou.

Byli krok od dveří, když se k ní obrátil řidič. Johana věděla, že tahle chvíle musí přijít, a nijak se na ni netěšila. Nebylo snadné čelit strašlivému pohledu té Bytosti. Tohle rozhodně nebyla žádná tupá oživlá mrtvola ani hadrovitý duch bez vlastní síly. Tohle byla Bytost s velkým B.

Při tomhle zájezdu byla chladným, nezúčastněným

a výkonným pozorovatelem, soudcem, popřípadě i katem. Nebyla dobrá ani zlá. Pohybovala se mimo lidské normy, ale ctěla zvyklosti a odvěké právo. Její oči do ní bušily jako kladivo. Přinutila se ten strašlivý pohled vydržet a opětovat, nic horšího dnes ještě nezažila.

„Zítra dostaneš svou kořist, jak je zvykem,“ promluvil hlas Bytosti uvnitř Johaniny hlavy. Zvonil jako zvon a byl stejně mrazivý jako její oči. „Co budeš dělat dál, je tvá věc. Až do příštího setkání nemáš žádné závazky,“ oznámil ji. Nic dalšího nedodal.

Johana mlčky přikývla a vyklopýtala ven. Svého souseda vytáhla za sebou. Venku se opřela o zeď a chvíli zhluboka dýchala uklidňující čistý vzduch. Když otevřela oči, autobus už neviděla. Bylo po všem. Kdyby neslyšela vzlykot svého chráněnce, mohla si myslet, že se jí to všechno jen zdálo.

Její soused stále ještě ležel na zemi a nahlas vzlykal. Johana nepochybovala, že také hovořil s Bytostí, i když ona z té rozmluvy nezachytila jediné slovo. Zatím se ho nepokoušela uklidňovat ani utěšovat. S tímhle zážitkem se musí vyrovnat každý sám a ona měla co dělat sama se sebou.

Zhruba deset minut tak jen stála, zády pevně opřená o zeď. Její myšlení, vnímání i rozechvělé ruce a nohy se jen zvolna vracely k normálu. Když se vzpamatovala natolik, aby se dokázala podívat na hodinky, užasla znovu. To, co jí v autobusu připadalo jako věčnost, trvalo sotva patnáct minut objektivního času.

Muž, ležící opodál na zemi, se konečně pohnul. Zasténal, pomalu se zvednul na bolavé lokty a kolena, pak se stejně namáhavě postavil. Chvíli jen tak stál a zhluboka dýchal.

Vzápětí jeho postavu roztrásla křeč. Mužík odběhnul stranou a začal dávivě zvracet. Přestal stejně náhle, jako začal.

Pak přiklopýtal ke zdi, o kterou se opírala Johana, a sednul si na zem vedle ní. Zhluboka oddychoval, do tváří se mu začínala vracet barva.

Za chvíli vstal a naprosto bezvysledně se pokusil uvést svůj oděv do pořádku. Viděla, že mu na tom dost záleží, ale s dírami na loktech a kolenou se nedalo s pomocí jediného kapesníku udělat nic, stejně jako se skvrnami od hlíny a mnohem horších věcí.

Nedokázal se zbavit ani zápachu. Nikdo v autobusu nevoněl po fialkách a oni těmi příšernými pachy pořádně načichli. Popravdě řečeno, oba zapáchali jak rasův pytel, jenže Johana se cítila příliš unavená, než aby se o něco snažila.

Muž se ještě chvíli pokoušel o nemožné. Teprve když mu došla nesmyslnost vlastní námahy, se otočil k Johaně. Tvář už měl klidnější a pohled přičetný.

„Dovolte mi, abych se představil,“ začal důstojně a jeho formálnost v tak absurdní situaci přinutila Johanu k úsměvu. „Jmenuji se Jan Pelták, architekt Pelták.“

„Johana Králová, čarodějnice.“

„Vy se tím opravdu živíte?“

Malý, obtloustlý, ale už zase čilý mužík potřásl nedůvěřivě hlavou. Johanu takhle poznámka rozesmála. Svého společníka znala. Architekt Pelták byl muž tak proslulý, že ho znali i lidé, kteří se o architekturu nijak zvlášť nezajímalí.

„Asi bych se neměl divit potom, co jste předvedla v tom autobuse,“ pochopil Pelták rychle absurditu

své hloupé poznámky. Pak se vrátil k praktickým problémům. „Co budeme dělat teď? Tak špinavé nás nevezmou do taxíku a ve veřejné dopravě na nás zavolají policii. Kde to vůbec, má milá Johanko, jestli vám smím tak říkat, jsme?“

Johana se snažila vyznat v tom hejnu otázek a rozhodla se odpovídat postupně.

„Jsme, myslím, blízko Pankráce. Tam jsem nastoupila, a pokud vím, autobus mrtvých vás vždycky vysadí nedaleko od míst, kde jste do něj vlezli. Ta zeď, o kterou se opíráme, určitě patří Krčskému hřbitovu. Hřbitovní zeď to je a žádný jiný hřbitov tady v okolí není.“

Johana na chvíli zmlkla, aby nabrala dech. Taky čekala, jestli od svého společníka neuslyší nějaké námitky nebo připomínky. Jenže pan architekt zůstal úplně potichu.

„Musíme se odtud dostat pěšky, nejlépe postranními uličkami, aby nás nikdo neviděl. Kde bydlíte, pane architektě? Já až na Starém Městě. To je na noční procházku dost daleko.“

„Tak to já bydlím blíž, vlastně jen pár minut chůze odtud. Mám dům v ulici Ve vilách na rozhraní Nuslí a Horek. Udělám vám nemravný návrh, Johano. Neurazíte se?“

Z řeči pana architekta se dalo poznat, jak rychle mu otrnulo. V normálních chvílích musel být velmi příjemným společníkem.

„Odplížíme se ke mně, drahá dámo, dáme si panáka a dopřejeme si horkou vanu. Já tedy určitě potřebuju jedno i druhé a je mi jedno, v jakém pořadí to dostanu. Až se vykoupete, půjčím vám nějaký svetr a kalhoty

a zavolám vám taxíka. Taky u mě můžete zůstat přes noc. Místa mám dost, už dlouho žiju sám.

Johana přikývla. Tenhle návrh vyřešil spoustu jejich problémů. Její souhlas pana architekta potěšil. Na chvíli se odmlčel, pak plaše pokračoval.

„Říkejte mi, prosím, Honzo. Zachránila jste mě a já vám ještě ani nepoděkoval. Budu vám, Johano, moc vděčný, když se mnou půjdete. Trochu se to stydím říct, ale já se doopravdy bojím. Dostal jsem těžce za vyučenou. Vy jste mi dneska moc pomohla, ale teď mě ještě, prosím, dovedte domů.“

Johana souhlasila. I ona se potřebovala umýt, odpočinout si a něčeho se napít. Každou minutou jako by jí ubývaly síly. Ještě před chvílí se to nezdálo, ale teď se únavou sotva hýbala.

Cesta do vily jim trvala jen o málo víc než půl hodiny. Naštěstí nikoho nepotkali. Policejní auto ani nezahlídlí. Prostě nic se cestou nestalo. Tma byla stále tichá a teplá, nikde se nepohnul ani vánek, nezašleštil ani lísteček.

Ďábelské síly se zřejmě taky unavily a šly si odpočinout. O Johanu a její doprovod se už evidentně nezajímalý. Ke konci cesty se Johana sotva dokázala ploužit. Ráda se do svého nového známého zavěsila. Ani jemu nebyl přátelský a teplý lidský dotyk nijak proti mysli. Johana ho trochu podezřívala, že by se jí ochotně držel za ruku, jen kdyby se nestyděl.

Konečně stáli před krásnou a rozlehlou Peltákovou vilou. Její majitel našel klíč a po chvílce námahy se mu podařilo nejen odemknout, ale i vypnout alarm.

Na návštěvu zásahové jednotky skutečně neměli náladu. Navíc opravdu nevypadali jako úctyhodní

a zákon dodržující občané. Dnes by je každý zařadil mezi krajně podezřelé živly a podivná individua.

Vila měla naštěstí koupelen několik. Zanedlouho Johana seděla, pohodlně zabalená v hostitelově županu, u hořícího krbu a popíjela koňak. Její vlastní, původně nepředstavitelně špinavé a smrduté šaty, se už sušily na věšáku, aby v nich mohla ráno odejít. Kalhoty ani svetr laskavého hostitele by ji určitě nepadly.

Při první skleničce Johana i její hostitel svorně mlčeli. Pak dostali strašlivý hlad. V dojemné shodě šli vyplenit ledničku a spíž. Konverzovat začali až při další skleničce, když už byli schopni myslet i na něco jiného než na příjemný pocit nasycení, sklenici v ruce a plameny v krbu.

„Chtěl bych vám, Johano, ještě jednou poděkovat,“ začal velmi oficiálně hostitel. „Zní to hloupě a nadneseně, ale já bych bez vás už nikdy z toho odporného autobusu nevystoupil.“

„Už toho děkování nechte, Honzo,“ mávla Johana odmítavě rukou. „Spíš mi řekněte, jak jste se do takového dobrodružství vůbec zamotal? Co vy máte společného s čarodějnictvím a magií? Je vidět, že z nauky neznáte ani základy, ale nevinné do autobusu neberou. O žádném takovém omylu jsem nikdy nic nečetla. V takových věcech se chyby prostě nestávají. Nechcete mi o tom něco říct?“

Pan architekt se maličko zarazil. Johana si všimla, že se i trošku začervenál. Odpovídal ale ochotně, a pokud to mohla odhadnout, říkal jí pravdu.

„Vaše knihy mají pravdu, Johano. Já v celé té historii tak úplně nevinně nebyl. Po dědovi jsem zdědil křišťálovou kouli. Mimochodem, dědu našli jednou